

a tűzáthelyezés és
a tűzparancsok

gyakorlásához és szemléltetően mutatja az újonc által a végrehajtás közben elkövetett hibákat (durván vett célgömbbel való célzás, a célpont helytelen megválasztása, nyomás gyakorlása a gp. fogantyújára, stb.)

A gyakorlást a felsorolt fegyverekkel, azonos módon, az itt leírtak szerint kell végrehajtani.

A pantográfval való gyakorlásra akkor kerüljön sor, ha az újoncok a hibaháromszögelelésnél a Veres és Vitek készüléknél már jó eredményt érnek el.

A pantográfval eredményes kiképzést csak akkor végezhetünk, ha a pantográf által szemléltetett hiba okát az oktató megállapítja, feljegyzi és a hibát fáradhatatlan oktatással megszünteti.

IRHAZI LAJOS
százados

HOGYAN JAVITSUNK HADIPISZTOLY- LŐEREDMÉNYEINKEN

A Miniszter Bajtárs 02-es számú parancsában feladatul tűzte elének a sztálini haditudomány alapjainak elsajátítását.

Ezzel egyidőben javítanunk kell löeredményeinket is. Bár az 1949—1950-es évben javulás mutatkozott az előző évi eredményekkel szemben, de egyes löszámokban, így a hadipisztoly-lövészetben az eredmény még igen gyenge. Ez megmutatkozik főleg a tisztek eredményein. A pisztoly a közelharc fegyvere. Hatásos lőtávolsága 50 m, de kellő gyakorlat mellett 100—150 m-ig is lehet vele eredményesen lőni. Ezt a HSE élversenyzői, Takács százados bajtárs és Börzsönyi őrnagy bajtárs már számtalan bemutatón bebizonyították.

Takács szds. bajtárs a gyorstüzelő pisztolyhoz hasonlóan hadipisztollyal is eredményesen lövi az ötalakos táblára a négymásodperces számot. Tehát nemcsak azt bizonyította be, hogy aránylag nagy távolságra lehet vele eredményesen lőni, hanem azt is, hogy gyorsan lehet vele lőni. Erre azt mondják a csapattiszt bajtársak, hogy „könnyű a HSE-tagoknak jól lőni, mert van idejük edzésre és rengeteget gyakorolnak”. De a hadipisztoly-löszámoknál a követelmény messze elmarad élversenyzőink eredményeitől és ezeknél a löszámoknál is igen sokan vannak „Nem megfelelők”. Ahhoz,

hogy hadipisztollyal valaki „Jó” vagy legalábbis „Megfelelő” legyen, még nem szükséges a rengeteg idő és a sok éles lőszerrel való gyakorlat. Szükséges azonban az, amit élversenyzőink is és minden jó lövő végrehajtott, míg eredményt ért el és végrehajtja most is, hogy eredményeit tartani, illetve fokozni tudja.

Ez pedig a „házon belüli” rendszeres edzés és célratartás.

Itt ismét hivatkozunk Takács szds. bajtársra, aki a londoni olimpiai versenyekre úgy készült, hogy naponta többszáz célratartást végzett a szobája falán kifüggesztett kisebbített céltáblákra.

Házi edzésnél rengeteg olyan eszköz van, amelyik erre a célra kiválóan megfelel.

A hadipisztoly-edzést három főrészeire kell bontani.

1. Házi erőnléti edzés.
2. Célratartás.
3. Éleslőszerrel való edzés.

Az első részt, a háziedzést két részre bontva végezzük, reggel és este. A reggeli edzésnél könnyű izomlazító mozgással kezdjük és fekvőtámasszal végezzük. A reggeli edzésnél kiválóan bevált a 16 ütemű torna-gyakorlat, amelyiket 5—6-szor hajtunk végre. Ez minden testrészt megmozgat. Ezzel az izomlazító gyakorlattal mozgásba jön a vér és az elernyedtt izmok felfrissülnek, rendszeres gyakorlat után rugalmassá válnak.

A második résznél, a fekvőtámasznál már a csuklót és az egész kart erősítjük és ha helyesen hajtjuk végre, akkor az összes izmot erősíti. Ezt kezdetben 10—15-ször, később 25—30-szor kell végrehajtani. Aki még nem csinálta, annak lehet, hogy könnyűnek tűnik, de kezdjen csak hozzá és tapasztalni fogja, hogy komolyan harcolni kell már a 15—20 fekvőtámaszáért.

A háziedzés második részét este hajtjuk végre. Ez az úgynevezett „vasalózás”, melyet közönséges házi vasalóval (lehet szén- vagy akár villanyvasaló is) hajtunk végre és lövészet előtt 3—4 nappal hagyjuk abba, nehogy a lövészetben fáradtak legyünk. Meg kell mondani, hogy ez igen komoly edzés és aki lelkiismeretesen végrehajtja, tapasztalni fogja, hogy karja hétről-hétre erősebb lesz.

A „vasalóaszt” szintén be kell osztanunk. Kezdetben 40—50 „emelést” kell végrehajtani, a „vasalót” vállmagasságig nyújtott karral felemelni és hét-három másodpercig kitartani „tüzelőállásban”. Később fokozatosan haladni 100—150-ig és kitartani 4—5 másodpercig. Közben 10—15 emelés után tártunk rövid pihenőket és a karral végezzünk lazító mozgást. A gyakorlat végrehajtásánál ügyeljünk arra, hogy friss levegőjű szobában hajtjuk végre. Ennél a gyakorlatnál már a be- és kilégzést is gyakorolni kell. Az „emelés” előtt mély lélekzetet veszünk és ezt a vasaló vállmagasságba való emelése után fokozatosan, lassan kiengedjük. Ennek hasznát vesszük majd a célratartási gyakorlatoknál és később a lövészetben.

Ezek után rátérünk a második edzési módszerre, a pisztollyal való célratartásra.

A célratartási edzést négy részre kell bontani.

1. Helyes testállás.
2. Helyes célzás.
3. Lélekzetvétel.
4. Elhúzás.

1. A helyes testállásnál ügyeljünk arra, hogy az ne legyen természetellenes, erőltetett. A céllal szembe állva, tegyünk jó félfordulatot balra (aki balkezes, az jobbra) és a jobblábat tegyük előre, így „terpeszállás”-ba jutunk. A testsúly mindkét lábra egyformán jusson.

Szabad kezünket tegyük csípőre, majd a célzást végrehajtó kezünket emeljük függőleges tartásból 45 fokos szögbe a cél irányában. Utána a hátsó lábunk felé dőlve úgy emeljük a kart, hogy annak ne kelljen külön mozgást csinálni, tehát a felsőtesttel hátradőlve emelkedjen a céllal egymagasságba. A célzást végző kar kinyújtva legyen, de ne legyen megmerevítve. A csukló helyes tartásáról majd az elhúzásnál fogunk szólni.

2. **A célzás.** A célzásnál ügyeljünk arra, hogy mindig a cél alsó szélé középre célozzunk, és a vízszintes irányéllal a célgömb egymagasságban legyen. Ha a célgömböt kiemeljük, tehát „durván” célzunk, akkor magas, ha a vízszintes irányélnél alacsonyabban hagyjuk, tehát „finoman” célzunk, akkor alacsony találatot kapunk. Ne mu'asszuk el egyetlen esetben sem a „kormozást” (még célratartásnál sem), mert ha a célgömb és a nézőke fényes, akkor elhomályosodik szemünk előtt és nem vesszük észre a hibát. A „kormozáshoz” legjobb gyertyát használni, de ha ez nincs, akkor olajos kóc is megfelel. Ez igen fontos művelet, amit élversenyzőink egyetlen alkalommal sem mulasztanak el. Ezután vigyáznunk kell az úgynevezett „elferdített” célzási hibára, ami annyit jelent, hogy a célgömböt a nézőke kellős közepétől jobbra vagy balra elferdítjük. Mindkét esetben rossz találatképet kapunk.

Ugyanez a helyzet az „elfordított” célzási hibával is. Ez azt jelenti, hogy a vízszintes irányéllal egymagasságban lehet ugyan a célgömb és nincs is elferdítve, de az egész pisztolyt jobbra vagy balra elfordítjuk. A találatkép ebben az esetben is rossz lesz, mégpedig ellenkező irányban lesz oldalt, mint amerre elfordítottuk az irányéllt.

A célzást általában úgy végezzük, hogy balszemünket becsukjuk, de vannak, akik úgy is tudnak célozni, hogy mindkét szemük nyitva van. Ez jó, mert így az arcot nem kell eltorzítani azért, hogy egyik szemünket lecsukjuk és ezzel elkerülhetjük a szem könnyezését, ami a szem rezgése által következik be. Célzás közben lehetőleg ne pislogjunk, mert ez is könnyezést idéz elő és elhomályosul a cél. De ha ez mégis bekövetkezik, akkor nézzünk kissé oldalt, míg a szem meg nem nyugszik, és utána folytassuk a célzást.

3. **A lélekzetvétel:** A helyes lélekzetvétele előfeltétele a jó célzásnak. Lehet, hogy sokan mosolyogni fognak rajta, de ezt külön gyakorolni kell. Igen sok lövőt láttam már, aki „belevörösödött” a célzásba az erőlködéstől és ez természetes reszketést idézett elő, ami kizárja a jó eredményt. Amikor a pisztolyt a 45 fokos szögből célzásra emeljük, vegyünk mély lélekzetet és azt fokozatosan, lassan engedjük ki úgy, hogy elsütés pillanatában a tüdőben ne sok levegő legyen (ami szorítja a mellkast), de még új lélekzetvételre sincs szükség, tehát úgynevezett „nyugalmi” állapotban legyen a tüdő. Ha ezt nem sikerül elérni, vagyis ha eddig a pillanatig nem tudjuk a helyes célzást és az elsütést végrehajtani, akkor engedjük vissza a kart 45 fokos szögbe és kezdjük újra előlről. Ez az idegek harca is.

4. **A billentyű helyes elhúzása, vagyis az elsütés:** Ha az előbbi pontokban leírt feltételek mindegyike megvan, akkor már csak a billentyű helyes elhúzásától függ, hogy jó lesz-e a találatunk, vagy sem. A legtöbb

hiba az „elrántás”-ból keletkezik, ami annyit jelent, hogy a lövő nem lassan, fokozatosan húzza el a billentyűt, hanem elrántja és ezzel együtt elmozdul a pisztoly maga is. Láttunk bajtársakat, akik mielőtt elsütötték volna a pisztolyt, a dörrenéstől félve behúnyták a szemüket és így rántották el a billentyűt. Természetesen vagy maguk elé 5—6 méterre csapódott be a lövedék, vagy oldalt jobbra vagy balra a céltől jó messze. Az elhúzást legjobb úgy gyakorolni, hogy mutatóujjunkra egy negyedív papírt csavarunk és ezt odafogva a billentyűhöz, lassan húzzuk hátrafelé és minden esetben érintkezést véve, elszorítjuk a billentyűt. A papírtöcsér ugyanis fokozottan mutatja meg az elhúzást. Az elhúzás gyakorlásánál az ütőszegre feltétlenül egy 4—5 mm vastag gumidarabot helyezünk, hogy az ütőszeget kímélje az üresen való rácsapástól, mert ez könnyen eltörik. Helyes, ha az elhúzást úgy gyakoroljuk, hogy a célgömbre vagy a célgömb alá a számra egy 20 fillérest teszünk. Ha helyesen célzunk és jó az elsütés, akkor a pénznek az elhúzás után is rajta kell maradni a célgömbön, illetve a számon.

Gyakori hiba még az úgynevezett „csuklózás”. Ez annyit jelent, hogy elsütést végző ujjunknak a csuklónkkal akarunk segíteni és a csuklót vagy balra, vagy jobbra (lefelé vagy fölfelé) az elsütés pillanatában elmozdítjuk. Igen fontos, hogy az elsütés pillanatában a csukló mozdulatlan legyen és csak mutatóujjunk (tehát amelyik az elsütést végzi) végezzen mozgást. A csuklónk akkor van helyes tartásban, ha a vízszintesen kinyújtott kar és kinyújtott tenyér ökölbesorítása után a csukló természetes állásban van, tehát nem feszül sem oldalt, sem előre vagy hátra.

Ezekután rátérünk az éles lőszerral való edzésre, vagyis a lövészetre. Ha az előbbi edzési módszert betartottuk, és lövészet előtt fegyverünket gondosan átvizsgáltuk, akkor már csak a „kormozás” van hátra és kezdetjük a lövészetet. Jó, ha a lövészet előtt fülünkbe vattát teszünk, mert különben már az első lövés után zúgni kezd a fülünk és ez zavarja a lövőt. A pisztoly csövét tanácsos lövészet előtt szárazra kihúzni, mert ha olajosan hagyjuk, az első lövések magasak lesznek. Igen fontos a lőtérrend és fegyelem betartása mellett az önfegyelem. Lövés közben senkihez ne beszéljünk és ne engedjük meg azt sem, hogy hozzánk beszéljenek. Gondoljunk arra, hogy minden egyes tölteny, amit a cél mellé elpocsékolunk, a háborús uszítóknak segít. Pedig dolgozó népünk nem azért adta kezünkbe kiváló fegyvereinket, hogy pocsékoljuk a drága lőszert, hanem azért, hogy tanuljunk meg vele kiválóan lőni és szükség esetén fel tudjuk használni dolgozó népünk, épülő szocialista hazánk védelmére.

Igy kell felfogni az előkészítő edzést is és akkor az eredmény rövid időn belül mutatkozni fog.

